

hoto druhu se nestalo, neboť je zjištěno, že na obou stranách přejezdu byly umístěny tabulky s nápisem: »Pozor na vlak« a je dále zjištěno, že stroj již před výstražným kolíkem vzdáleným od přejezdu 205 m dlouze a táhle pískal a že rychlost vlaku, která byla u trvalého návěstidla při jízdě stoupající trati pouze poněkud zvýšena z 25 na 29 km, byla brzděním zmírněna tak, že k přejezdu vlak se blížil rychlostí pod 25 km. Není proto správným, když odvolací soud dovozuje, že smrt Antonína H-a byla způsobena událostí (příhodou) v dopravě, a zkoumá otázku, zda se žalovaný stát může dovolávat vyvíňovacího důvodu podle § 2 zák. ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Ostatně žalobce sám v pravdě se ani nedovolává předpisů tohoto zákona, tvrdě pouze, že úraz jeho syna byl způsoben zaviněním dráhy, jež spatřuje v tom, že na přejezdu tak nebezpečném nebyly zřízeny závory; opírá tedy žalobu o předpisy §§ 1295 a násl. obč. zák. Než ani těchto ustanovení nemůže se žalobce důvodně dovolávat, neboť, jak již nižší soudy správně dovodily — odvolací soud ovšem s hlediska vyvíňovacího důvodu § 2 zák. o povinném ručení železnic, což však není na újmu správnosti jeho dotyčných vývodů —, stihá vina na usmrcení Antonína H-a nikoliv dráhu, nýbrž usmrceného samého.

Čís. 7520.

Propadná šestinedělní lhůta § 933 obč. zák. neplatí, jde-li pouze o vadu kvantitní (menší váhu koupených dobytčat), jež má vliv pouze na výpočet kupní ceny, ujednané podle váhy.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Rv I 706/27.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení 1070 Kč, tvrdě, že dne 16. srpna 1925 vyměnil u žalovaného voly, které toho dne také převzal, a zavázal se na své voly, které měli cenu 11.600 Kč, připlatiti ještě 800 Kč, když se mu žalovaný zaručil, že jeho voli váží 15 q, kdežto, jak byl později zjistil, vyměněné voli žalovaného vážili toliko 1270 kg a přeplatil prý tudíž žalovanému 1070 Kč. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a odkázal věc na odvolací soud s příkazem, by o odvolání znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud převzal na základě důkazů, jež opakoval, zjištění soudu prvního, že se výměna volů stala podle váhy se zárukou žalovaného, že voli mají 15 q váhy, zamítl však žalobní nárok proto, ježto má dále za zjištěno, že při kupu dobytka na váhu jest zvykem, že se dobytek váží v osmi až čtrnácti dnech po převzetí, z čehož odvolací soud dále dovozuje, že se v tomto případě mohlo odvážení volů, kteří žalobci byli odevzdáni dne 16. srpna 1925, státi do konce měsíce srpna

1925 a že tedy žaloba podaná teprve 1. listopadu 1925, tedy po uplynutí šestinedělní propadné lhůty § 933 obč. zák. jest promeškána. Názor ten není správný. V tomto případě nejde o vadu dobytka, pro kterou podle § 933 obč. zák. stanovena jest kratší žalobní lhůta šesti neděl, totiž o takovou vadu v jakosti, za niž by žalovaný jako zcizitel volů ručil správou podle § 922 a násl. obč. zák., nýbrž pouze o vadu kvantitní, která, nedotýkajíc se vlastnosti prodaných volů, má vliv pouze na výpočet kupní ceny, jež byla ujednána podle váhy. Pro tento kvantitní nedostatek neplatí však kratší lhůta § 933 obč. zák. a soudem odvolacím zjištěný zvyk jest bez vlivu na lhůtu žalobní a může míti jenom význam v otázce důkazu o tomto nedostatku váhy. Zamítací důvod odvolacího soudu tedy neobstojí, avšak ku správnému objasnění a rozhodnutí náleželo též, by odvolací soud učinil zjištění o tom, zda vyměněné voli zaručenou váhu neměli nejen dne 3. října 1925, kdy byli váženi, nýbrž zda této váhy neměli ani dříve, zejména po svém zotavení po dopravě ze Slovenska.

Čís. 7521.

Rozhodl-li rozhodce, ač na něho bylo vzneseno pouze rozhodnutí o nároku, uplatňovaném ve sporu, neoprávněně též o útratách sporu, jest zrušiti pouze výrok o útratách. § 595 čís. 5 c. ř. s. vztahuje se pouze na nálezy, jimiž bylo zároveň rozhodnuto o právním nároku, na jehož řešení rozhodcem se strany neujednaly a kde rozhodčí výrok na něj se vztahující nelze podle povahy právního případu vyloučiti z nálezu, aniž by tím nebyla dotčena platnost nálezu samého.

Bezúčinnost rozhodčího výroku z důvodu, že smlouva o rozsudím pozbyla platnosti (§ 583 čís. 2 c. ř. s.), předpokládá, že tato neplatnost smlouvy byla již před vynesením rozhodčího nálezu vyslovena usnesením podle §§ 583, první odstavec, a 584 c. ř. s. V návrhu na soud, by bylo ve sporu na soudě pokračováno, nelze spatřovati projev, že smlouva o rozsudím má býti prohlášena za bezúčinnou.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Rv I 714/27.)

Žalobu, by rozhodčí smlouva ze dne 30. května 1925 jakož i nález rozhodčího ze dne 25. června 1926 byly prohlášeny bezúčinnými, opíral žalobce ohledně smlouvy o to, že nebyla sepsána písemně podle předpisu § 577 c. ř. s., ohledně nálezu pak o to, že rozhodčí byl zaujat a že rozhodl neprávem též o útratách, ač podle smlouvy měl rozhodnouti pouze o nároku samém a nikoliv i o útratách, jež zůstaly vyhrazeny k rozhodnutí obchodnímu soudu. Procesní soud prvního stádu vyhověl žalobě potud, že prohlásil nález rozhodčího bezúčinným jen co do výroku o útratách, jinak žalobu zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Zcela správně po zákonu (§ 586 c. ř. s. a § 19 čís. 2 j. n.) posoudil a případně též odůvodnil procesní soud, že nemá důvodu bráti v pochybnost ne-